

Ændringsforslag Nr. 4 til § 9 af Udvalget vedtoges uden Afstemning.

§ 9, saaledes ændret, og §§ 10—16 vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag Nr. 5 til § 17 af Udvalget vedtoges uden Afstemning.

§ 17, saaledes ændret, og §§ 18—24 vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets Overgang til tredje Behandling vedtoges uden Afstemning.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om fortsat Hjælp til arbejdsløse efter Arbejdsløsheds-kassehjælpens Ophør.

(Forslaget findes i Tillæg A.)

Sagen sattes til Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (*Martin Olsen*): Da jeg paa Forslagsstillerens Vegne forelagde dette Forslag den 20. April, nævnedes jeg en Række Tal, som oplyste, hvorledes Arbejdsløsheden var endnu saa sent som den 10. April i Aar, og at der var 17,000 arbejdsløse, hvoraf mange uden Understøttelse. Jeg motive-rede den Gang, hvorfor vi mente, der maatte forelægges et saadant Forslag. Jeg gik ud fra, at den Lov, vi ellers have faaet, og som giver Kommunerne Adgang til at yde Hjælp til Arbejdsløsheds-kasserne, og som forhøjer det Tilskud, der gives af Staten til Hjælpekasserne, ikke vilde blive effektiv, idet Statens Tilskud til Hjælpekasserne kun beregnes i Forhold til de Penge, som ere givne i det foregaaende Aar, medens der for indeværende Aar aldeles intet er, saa at Kommunerne ikke vide, om de faa refunderet den ene Trediedel af Staten eller ikke. Jeg kan i det store og hele henvise til, hvad jeg sagde ved Forelæggelsen, og der er derfor ikke nu Anledning for mig til at komme længere ind paa Forslaget, der, forekommer det mig, taler for sig selv.

Forslaget er væsentlig en Gentagelse af, hvad der staar i Fattiglovens § 63, efter hvilken der er Adgang for Kommunerne til at yde Sygekassemedlemmer, som have opbrugt deres Sygekassehjælp, en Understøttelse, naar denne ikke skønnes i Varighed og Omfang at overstige, hvad der er givet af Sygekassen. Det samme have Forslagsstillerne tænkt kunde være gældende for Arbejdsløsheds-kasserne, idet vi gaa ud fra, og det vel med Rette, at Arbejdsløsheden er en Svøbe, der rammer Menneskene ligesom en Sygdom og ligesom den i Regelen er uforskyldt. Forslaget vilde ikke være fremkommet, hvis ikke Arbejdsløsheden havde varet saa ganske urimeligt længe i Aar. Som jeg paa-pegede ved Sagens Forelæggelse, er der en Mængde Mennesker, der paa andet Aar gaa som arbejdsløse, og derfor have Forslagsstillerne ment, at der maatte gøres noget ekstraordinært, saa at der blev en Adgang for Kommunerne til at faa refunderet, hvad de saaledes ydede til de arbejdsløse, og saaledes, at disse kunne se, at man gør noget faktisk og direkte for dem.

Jeg finder ikke Anledning til at komme længere ind paa Sagen og det af forskellige Grunde, ikke mindst, fordi vi ere saa langt henne paa Samlingen nu, saa at, naar Sagen skal behandles til Ende, hvad jeg haaber maa ske, maa det foregaa i Løbet af faa Dage. Jeg skal derfor indskrænke mig til disse Bemærkninger og henstille, at Sagen maa blive Genstand for en velvillig, men ogsaa kort Overvejelse, og at det maa blive saaledes, at dette Forslag maa blive fremmet, saa at der kan blive gjort noget direkte for de arbejdsløse ogsaa fra Statens Side.

Indenrigsministeren (*Berntsen*): Vi have gentagne Gange i denne Samling be-fattet os med Spørgsmaalet om Foranstaltninger til at afhjælpe den ekstraordinære Arbejdsløshed. Jeg skal i saa Henseende erindre om, at der under 1. April 1909 er udkommet en af Rigsdagen i indeværende Rigsdagssamling vedtagen Lov om Foranstaltninger i Anledning af den ekstraordinære Arbejdsløshed, og denne Lov gaar som bekendt ud paa, at det tillades Kommunerne, uden højere Autoriteters Samtykke, at yde ekstraordinært Bidrag baade til Hjælpe- og Arbejdsløsheds-kasser.

Det foreliggende Lovforslag har ligesom den under 1. April stadfæstede Lov Midlertidighedens Karakter, idet det gaar ud paa, at Loven kun skal gælde til 1.